

Ініціатива

Юрій Вухналь

- А то ви, папашо, здря мене словами нехорошими взиваєте, - промовив Андрій Книш, скидаючи з лівої ноги чобіт. Почухав п'яту, скинув другий 1 поліз на піч.

- Хіба мені, думаєте, важко кізяки з хліву вичистити, або Маньці різки нарізати, - то все пусте, жаль бере тільки, що ініціативи своєї прикласти нікуди, от що, папашо.

Далі поклав ноги на комин, руки під спину до гарячого череня, і знову звернувся до батька:

- Ви, папашо, правильно мислити не можете, ви так-таки гляньте на наше господарство з точки зору політичної економіки і побачите, що не господарство, а пережиток старого капіталістичного общества, важкі наслідки царського режиму, що триста років гнітив робітничу клясу і селянство, - он що, а ви мене пострікаєте, так би сказати, паразитом уживаєте. Ви мені "фордзон" дайте, тоді я вам покажу, як хазяйствувати.

Андруша потягся й солодко позіхнув.

- Хіба в нашому хазяйстві я можу ініціативу прикласти, коли я, папашо, реальних наслідків у цьому не бачу, хоч-не-хоч - "упадочний настрій" буде. Щоб не бути голословним, я вам факти наведу, наприклад, "фордзон", папашо, - сів я на нього, придавив відповідну пружинку (Андруша вперся ногою в комин) і пішла рвать, цок-цок - впорав десятину, а хіба нахазяйнуєш з нашою кобилою, і коли ти її батогом, а вона тобі й амортизацію просить.

- Або ще факт, - Манька наша. Мені соромно до неї і підступити: засмоктана, худа, в кізяках, наче з барди вилізла. Ну, а так подумайте собі, не дай всього та делегація з-за кордону до нас у Гнидівку заїде та дипломатичним голосом запитає:

- "Ану, товаришу Книшу, господарство своє покажіть нам, будь ласка".

- Мені, папашо, аж страшно подумати. Це не корова, а прямо таки підрив авторитету, непорозуміння в нашій сільсько-господарській системі. Ви, папашо, дайте мені корову швейцарської породи, хлів з німецькою підлогою та дахом голяндським, то я такого покажу, що хоч і самій американській делегації, так носа втру...

На печі було тепло й Андруша знову солодко позіхнув і, вже сонно, казав далі:

- Таку ж не... радіс... ну ка... рти... ну ми ба... чимо..., коли глянем... о на наше три... пілля. По... ки ми... не... п... р... е...

Андруша солодко позіхнув утретє й... заснув.

Батько довго сидів за столом і сумно хитав головою.

Надвечір Андруша прокинувся, протер рукою очі, потягся, почухав потилицю і зліз додолу. Взувся й вийшов надвір, узяв вила й пішов до хліву.

"Треба вже старого порадувати, а то знову дискусію увечері підніме", - думав про себе.

Підійшов до хліву й став на порозі: Манька по коліна стояла в кізяках, і сум

пройняв Андрушку, – він кинув вила й промовив:

– Хай йому біс – ще й сам загрузнеш у цьому болоті нашої темноти та некультурности, – і пішов до сельбуду.

Батько уздрів його, коли він уже був далеченько, стиснув кулак і посварився вслід.

– Дуже ти в мене здоровий вродився, сукин син, як воляка, а то я тобі приклав би оцю "ініціативу", – і батько показав Андруші здоровенний кулак.